

הזרכנות היסטורית לשרת אח עמו. הבטיח לעשות אשר ביכלתו.
המצאתי לו ע"י מרים החזכיר שהגשנו לנשיא והחזכיר שהגשנו
לוריינסטון.

7.7.45

יצאתי ליומים לנווה-הק"ז של שולמן בטמפורד.

9.7.45

בערב נפגשתי אצל גרינברג עם הסופרים היודים:
לייוויק, אברהם רייזין, מנחם, קדיה פולודובסקיה, ביילוסטובסקי
ועוד - לדון על הלשונות בא"י.

הסברתי להם מדוע האידוש שלנו היא עברית, ומדוע אין
«נו משתמקים בדבור יהודי אלא בחייב יהודי» רייזין התנהג
כפרא אדם. מנחם דיבר יקרות - אם כי לא הסכמתי לו. נפרדנו
בירידות - מתוך חילוקי דעות, כמובן.

10.7.45

פוס וליסורד מחוועד הנוצרי באו אצלי. הם מציעים
הקמת ועד עולמי של נוצרים למען א"י עברית. הצעתי להם לדון
תחילה עם דירם על זה בלונדון. מוכנים לנסוע לשם כך ללונדון.
טלגרפתי בהסכמת גולדמן וקפלן ללינסטון על כך.

- סיגל בא אצלי. הושפע מדברי במרכז המפלגה, ומוכן לחסוך בשיבת המפלגה לועד הפועלים היהודי. יעץ להזמין מספר חברים - גרינברג, בונצ'יק, וורטהיים, צוקרמן, הוא ועוד לשיחה פרטית.

- בוקסטין בא אצלי להתאונן על חמיכתי לסילוור.
הוא שואף למנהיגות עולמית ויתחבר עם ציוני ב'.

11.7.45

בחשך וחצי בבוקר פגישה במשרדו של ווייז: גולדמן, שולמן, גרינברג, קפלן, ווייז ואנכין. מתנגדים כולם להצעות ליפסקי סילוור, רוצים לרחות שאלת ריאורגניזציה של ועד החירום עד אחרי הכנס בלונדון. מתנגדתי לכך בכל חוקי: הכנס בלונדון יהיה. יתקעו רק בסכסוך ווייז-סילוור, יאסרפו לכך סכסוכים אחרים. לא ידונו על המצב הפוליטי. יש לחסל הסכסוך באסריקא. יעצתי לווייז, לגרינברג ושולמן להמשיך עבודתם בועד החירום יחד עם סילוור.

- בחשך וחצי הזמנתי אלי את סילוור. אמרתי לו דעתי על הסידור: עליו לשוב אך לא כמנהיג יחיד, אלא פתוח קואופרציה חברית עם ווייז, גרינברג ושולמן. יעצתי להפגש עם גרינברג. הביע הסכסוך אבל הביע חשש שגרינברג יסרב. הבטחתי לדבר על כך עם גרינברג.
בלכתו צלצלתי לגרינברג ומסרתי לו חוכן השיחה עם סילוור.